

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku po sucu Lidiji Šmit, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Vesne Zubarev iz Osijeka, Sjenjak 101, OIB 85263807787, zastupane po punomoćnici Željki Radoš Radičević, odvjetnici iz Osijeka protiv tužene Addiko Bank d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, zastupane po punomoćniku Branku Bulatu, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Šavorić & partneri iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 15. travnja 2026., u prisutnosti tužiteljice osobno i punomoćnice tužitelja Ivanu Gibičar, odvejtničku vježbenicu kod odvjetnice Željke Radoš Radičević iz Osijeka i u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, nakon donošenja i objave dana 8. svibnja 2026.,

p r e s u d i o   j e

I/   Utvrđuje se da je nišetna i bez učinka odredba članka 8. Ugovora o kreditu broj 53918802, sklopljenog dana 4. lipnja 2021., između tužiteljice Vesne Zubarev, Sjenjak 101, Osijek, OIB 85263807787 i tuženika Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, a koja glasi: „Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu ili djelomičnu otplatu kredita uz obavijest Banci o navedenoj namjeri. Korisnik kredita se obvezuje izvršiti uplatu prema računu Banke. U slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu u visini i pod uvjetima definiranim Zakonom o potrošačkom kreditiranju i Odlukom o naknadama za usluge Addiko Bank d.d. sa pripadajućim izmjenama i dopunama istog.“.

II/   Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, tužiteljici Vesni Zubarev, Sjenjak 101, Osijek, OIB 85263807787, isplati iznos od 113,75 EUR (slovima: stotrinaesturaisedamdesetpetcenti) na ime naplaćene naknade za prijevremenu otplatu kredita s pripadajućim zateznim kamatama računajući od 28. travnja 2023., do 31. prosinca 2023., prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2024., do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište

uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

III/ Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, da tužiteljici Vesni Zubarev, Sjenjak 101, Osijek, OIB 85263807787, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.231,20 eura, sa zateznim kamatama počev od dana donošenja prvostupanjske presude po stopi u smislu članka 29. stavak 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima, do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi podnesenoj po punomoćniku i tijekom postupka navodi da su dana 4. lipnja 2021., Vesna Zubarev, Sjenjak 101, Osijek, OIB 85263807787 i Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, sklopili su Ugovor o kreditu broj: 53918802, a prema kojem je prednik tuženika kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 110.000,00 HRK. Predmetnim ugovorom ugovoren je rok otplate kredita koji je iznosio 84 mjeseci kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima. Nadalje, u članku 8. ugovoreno je da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu ili djelomičnu otplatu kredita uz obavijest Banci o navedenoj namjeri. Korisnik kredita se obvezuje izvršiti uplatu prema računu Banke. U slučaju prijevremene konačne otplate kredita ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati naknadu u visini i pod uvjetima definiranim Zakonom o potrošačkom kreditiranju i Odlukom o naknadama za usluge Addiko Bank d.d. sa pripadajućim izmjenama i dopunama istog. Obzirom da je tužitelj kao korisnik kredita odlučio prijevremeno u cijelosti otplatiti kredit tuženik je dana 28. travnja 2023., tužitelju naplatio naknadu za prijevremenu konačnu otplatu kredita u iznosu od 113,75 EUR prema fiksnom tečaju konverzije 1 EUR= 7.53450 HRK. Sukladno članku 1024. st. 3. ZOO/05 dopušteno je ugovoriti ovakvu odredbu, ali pod uvjetom da je davatelj kredita u slučaju prijevremene otplate pretrpio štetu. Stoga, ova odredba je ništetna iz razloga što je tuženik naplatio naknadu za prijevremenu otplatu kredita, a da pritom nije pretrpio nikakvu štetu, odnosno ni na koji način prilikom prijevremene otplate kredita nije pojasnio tužitelju u čemu se sastoji ta šteta, niti koji su objektivni eventualni troškovi nastali za tuženika prilikom prijevremene otplate kredita, a niti je obračun naknade transparentan i razumljiv. Prema odredbi članka 96. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007.g. (dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora,

ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Nadalje je propisano da se nepoštena ugovorna odredba posljedično smatra ništetnom. Kako je i ranije navedeno prema članku 96. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača iz 2007.g. je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje propisano je da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, a što je ovdje upravo slučaj. Da se o toj odredbi pojedinačno pregovaralo teret dokaza je na tuženiku. Dakle, radi se o ugovornoj odredbi o kojoj se nije moglo pregovarati, jer se radilo o odredbi po principu „uzmi ili ostavi“, a usto se radi i o neodređenoj i neodredivoj činidbi koja je kao takva ništetna sukladno člancima 269. -272. Zakona o obveznim odnosima. Povrh svega tužitelj napominje da je Vrhovni sud RH na sjednici Građanskog odjela dana 05. studenog 2020.g. donio zaključak pod brojem Su IV-308/2020 u kojem navodi: „Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.“ Nakon toga Vrhovni sud RH donosi presudu poslovni broj Rev-112/2018 od 09. ožujka 2022.g. kojom prihvata reviziju tužitelja, preinačava presudu drugostupanjskog suda i potvrđuje prvostupanjsku presudu kojom je ugovorna odredba o naknadi za prijevremenu otplatu utvrđena ništetnom, a kreditor obavezan da isplati nazad naplaćenu naknadu zajedno sa pripadajućim zateznim kamatama. Nakon toga Vrhovni sud RH u presudi poslovni broj Rev-43/2022 izražava identičan stav. Potom Ustavni sud RH 13. srpnja 2023.g. donosi odluku u objedinjenim predmetima broj U-III-3231/2022, U-III-7491/2022, U-III-236/2023, U-III-369/2023, U-III-597/2023, kojom odbija ustavne tužbe banaka, a ujedno i tužbu banke podnesene protiv prethodno navedene presude Vrhovnog suda RH broj Rev-112/2018. Uzimajući u obzir odredbe članka 96. i članka 102. ZZP-a, te povrh svega odredbu članka 3., 4. i 10. ZOO-a i tumačeći iste u duhu prava Europske unije, njene sveopće pravne stečevine i prakse suda Europske Unije te u skladu s Direktivom 93/13 EEZ, te sukladno stavu Vrhovnog suda RH, jasno se da zaključiti da je tuženik ugovaranjem odredbe o naknadi za troškove obrade kredita postupao nepošteno i time tužitelja, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj. Uvažavajući stav sudske prakse Vrhovnog suda RH, Ustavnog suda RH i VTSRH-a kao relevantnih i u ovom predmetu, a posebice pravno shvaćanje doneseno na sjednici Građanskog odjela VSRH dana 30. siječnja 2020.g. o zastarijevanju restitucijskih zahtjeva temeljem nišetnog ugovora, odnosno odredbi, tužitelj smatra da je tuženik dužan vratiti tužitelju sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama čl. 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove, s time da zastara restitucije nije ni počela teći. Tužitelj ističe da je prethodno od

tuženika pribavio potrebnu kreditnu dokumentaciju iz koje se vidi iznos naplaćenih naknada (ugovor o kreditu, dopis tuženika od 16.04.2025.g., otplatni plan), no ukoliko tuženik bude osporavao visinu tužbenog zahtjeva tužitelj ipak pridržava pravo postavljanja točne visine tužbenog zahtjeva nakon izvođenja dokaza financijskim vještačenjem na okolnost koliko i s kojim datumom su tužitelju naplaćene naknada za troškove obrade kredita i naknada za prijevremenu otplatu kredita s tim da sud vještaka ovlasti da po potrebi pribavi dodatnu kreditnu dokumentaciju od tuženika. Slijedom navedenog tužitelj predlaže usvajanje tužbenog zahtjeva u cijelosti pobliže opisanog u izreci presude uz naknadu prouzročenog parničnog troška.

2. Tuženik po punomoćniku u odgovoru na tužbu i tijekom postupka u cijelosti osporava osnov tužbenog zahtjeva ističući i prigovor zastare utuženog iznosa, te osporava i status potrošača tužitelja jer smatra da tužitelj taj status nije dokazao, te osporava i tijek zakonskih zateznih kamata na utuženi iznos. Tužitelj u tužbi navodi da su odredbe čl. 8. Ugovora o kreditu ništetne jer su suprotne načelu pravednosti i poštenja i jer se o tim odredbama nije posebno pregovaralo. Tužitelj također navodi da su navedene odredbe nepoštene sukladno odredbi 49. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 41/2014, 110/2015, 14/2019, dalje u tekstu: ZZZP). Tuženik prije svega ističe da sporni dijelovi odredaba o naknadi radi prijevremene otplate ne predstavljaju nepoštene ugovorne odredbe kako je to propisano odredbom čl. 49. ZZZP. Naime, odredbe o naknadama su jasne, lako razumljive i lako uočljive te kao takve pravilnom primjenom odredbe čl. 52. ZZZP uopće ne podliježe testu poštenja iz odredbe čl. 49. ZZZP. Ugovaranjem naknade iz odredbe čl. 8. iz Ugovora o kreditu nikako nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja niti načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, nije narušeno načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz odredbe čl. 2. ZOO-a odnosno navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 49. ZZZP. Odredbe o naknadama su u potpunosti jasne, lako razumljive i lako uočljive te je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bio upoznat s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima. Također se ističe da je Odlukom o naknadama tuženika propisana naplata naknada. Slijedom navedenog, a pravilnom primjenom odredbe čl. 52. ZZZP koja propisuje kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, jasno je kako navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 49. ZZZP odnosno ništetna. Tužitelj i tuženik su pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, tužitelju su dani i stavljani na uvid svi podaci te uvjeti kreditiranja, a tekst čl. 8. Ugovora o kreditu je jasan, uočljiv i nedvosmislen. Tuženik je prilikom pregovora radi sklapanja Ugovora o kreditu i prilikom samog sklapanja Ugovora o kreditu postupao prema zakonu, sukladno prisilnim propisima. Uostalom, djelatnost tuženika je pod kontrolom regulatora Hrvatske narodne banke te sukladno tome, ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji reguliraju obvezne odnose kako to paušalno navodi tužitelj. Također se naglašava da je Ugovor o kreditu na temelju odredbe članka 59. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine 78/1993, 29/1994, 162/1998, 16/2007, 75/2009, 120/2016, 57/2022) solemniziran kod javnog bilježnika, slijedom čega se, sukladno članku 3. Zakona o javnom bilježništvu, smatra da je tužitelj potpisom Ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju. Odredba članka 1022. stavka 2. ZOO-a propisuje: „Ugovorom o kreditu utvrđuju se iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita.“ Prema članku 303. stavku 1. Zakona o kreditnim institucijama (Narodne novine

159/2013, 19/2015, 102/2015, 15/2018, 70/2019, 47/2020, 146/2020), kreditna institucija je dužna opće uvjete poslovanja, koji sadržavaju informacije o uvjetima pružanja usluga, učiniti potrošačima dostupnima, na hrvatskom jeziku i na pogodnom mjestu u poslovnim prostorijama u kojima se pružaju usluge potrošačima. Opće uvjete poslovanja kreditna institucija može učiniti dostupnima potrošačima i na nekom drugom trajnom mediju ili u elektroničkom obliku, a stavak 4. toč. 5. tog članka zakona propisuje da se kao informacije koje se odnose na odobravanje kredita podrazumijevaju podaci o naknadama odnosno provizijama koje (osim kamata po deklariranoj nominalnoj stopi) kreditna institucija zaračunava korisniku kredita. Naknada za prijevremeno zatvaranje kredita je uvjet vraćanja kredita iz članka 1022. stavka 2. ZOO-a i naknada koju banka zaračunava korisniku kredita sukladno odredbi članka 300. Zakona o kreditnim institucijama. Slijedom navedenog, razvidno je da za ugovaranje sporne naknade postoji valjani pravni temelj. Nadalje, odredbe članka 2. st. 1. toč. 7. Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 75/2009, 112/2012, 143/2013, dalje u tekstu: ZPK), propisuju da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Posebno se ističe da se predmetna naknada izrijekom navodi u članku 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/2014): „Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Ovi propisi dodatno obrazlažu svrhu i smisao naprijed citiranih odredaba te govore u prilog tome da je tuženik imao pravo naplatiti naknadu. Tuženik je ispunio obveze sukladno propisima te je u Odluci o visini naknada za obavljanje bankarskih usluga, odredio naknade koje je naplaćivao radi obavljanja usluga. Pritom se ističe da Odluka o naknadama određuje izračun naknade zbog čega se odredba ne može smatrati neodredivom prema odredbi čl. 50. ZOO-a. Nadalje, tuženik ističe da naplata naknade radi prijevremene otplate kredita nije protivna odredbi čl. 1024. ZOO-a kojim je propisan raskid ugovora i vraćanje kredita prije roka. Odredba čl. 1024. ZOO-a propisuje obvezu korisnika kredita – ovdje tužitelja da tuženiku u slučaju prijevremene otplate nadoknadi štetu i ni u kojem slučaju ne isključuje pravo banke – ovdje tuženika na naplatu naknade za prijevremenu otplatu. Dapače, takvo pravo tuženika je izrijekom prepoznato Zakonom o potrošačkom kreditiranju koji u odredbi čl. 16. propisuje da u slučaju prijevremene otplate kredita vjerovnik ima pravo na pravednu i objektivnu naknadu. Čak i kad bi se prihvatilo tumačenje da tuženik sukladno ZOO nema pravo na posebnu naknadu za prijevremenu otplatu kredita, tuženik u svakom slučaju ima pravo na naknadu štete kako je to određeno odredbom čl. 1024. st. 3. ZOO-a te upravo naknada za prijevremenu otplatu kredita iz odredbe čl. 8. Ugovora o kreditu predstavlja unaprijed ugovoreni iznos naknade štete sukladno odredbi čl. 345., st. 3. ZOO-a. Navedena odredba ZOO-a jasno propisuje da je pravovaljana odredba ugovora kojom se određuje najviši iznos naknade štete, ako tako određeni iznos nije u očitom nerazmjeru sa štetom i ako za određeni slučaj nije što drugo zakonom određeno. Dakle, suprotno paušalnim tvrdnjama tužitelja iz tužbe, tuženik prijevremenom otplatom kredita trpi štetu u skladu s odredbom čl. 1024. st. 3. ZOO-a. Naime, iz izračuna tuženika koliko

bi iznosila kamatna stopa po Ugovoru o kreditu od 15. svibnja 2023. godine (od prijevremene otplate Ugovora o kreditu) do 15. lipnja 2028. godine (do roka vraćanja kredita) je vidljivo kako bi redovna kamata za navedeno razdoblje iznosila EUR 1.852,75. Tuženik smatra kako bi odredba Ugovora o kreditu iz čl. 8. o naknadi za prijevremenu otplatu kredita mogla biti suprotna prisilnom propisu jedino ako bi u postupku bilo sa sigurnošću utvrđeno da iznos naknade za prijevremenu otplatu odgovara upravo iznosu kamata za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je sukladno Ugovoru o kreditu trebalo vratiti. Slijedom navedenog, tuženik ističe kako je iz izračuna tuženika navedenog u prethodnoj točki vidljivo kako bi redovna kamata iznosila EUR 1.852,75. Dakle, evidentno je kako utuženi iznos ne predstavlja nikakvu kamatu niti isti može biti kamata, a da tuženik neće ostvariti taj iznos zbog prijevremenog vraćanja kredita. Pravo na naknadu propisano je i uređeno također Direktivom 2008/48/EZ Europskog parlamenta i vijeća od 23. travnja 2008. Tuženik zbog prijevremene otplate kredita trpi štetu u vidu administrativnih troškova koji se sastoje od troškova obrade dokumentacije, troškova osoblja i slično. Naime, zbog prijevremene otplate kredita, osoblje administracije tuženika poduzima dodatne radnje koje ne poduzima u slučaju redovne otplate kredita odnosno u konkretnom slučaju osoblje administracije tuženika je moralo na temelju Zahtjeva tužitelja za prijevremenu konačnu otplatu kredita sastaviti obračune iznosa koje je tužitelj dužan platiti odnosno obavijest o prijevremenom zatvaranju, a koja je sadržavala iznos neplaćene glavnice te redovnih i zateznih kamata do trenutka prijevremene otplate kredita. Osim toga, osoblje administracije tuženika je moralo provjeriti sve dostupne uplate za zatvaranje kredita te provesti sva knjiženja. Nakon izdavanja obračuna iznosa, osoblje administracije tuženika je moralo pratiti da li su izvršene potrebne uplate za zatvaranje kredita te nakon što su izvršene uplate, osoblje administracije tuženika je u internoj evidenciji moralo provesti knjiženje zatvaranja kredita te o tome obavijestiti centralu arhive gdje su pohranjeni instrumenti osiguranja kako bi se isti vratili tužitelju i sudužniku. Dakle, sve opisane radnje osoblja administracije tuženika su radnje koje isto ne poduzima kod redovne otplate kredita jer se u tom slučaju uplate knjiže automatski te upravo dodatni posao osoblja administracije tuženika kao i troškovi izdavanja dokumentacije za prijevremenu otplatu kredita predstavljaju štetu koju tuženik trpi zbog prijevremene otplate kredita. Iz dokumentacije koja prileži tužbi vidljivo je tko je sklopio predmetni Ugovor o kreditu, ali ne i u koju svrhu. Slijedom navedenog, nije moguće utvrditi je li ta osoba imala potrošačko svojstvo, odnosno je li Ugovor o kreditu sklopila u potrošačke svrhe, odnosno je li imala posebna znanja i informacije uslijed kojih ju se ne bi moglo okvalificirati upravo kao „prosječnog potrošača“ kojima jedino i pripada zaštita temeljem Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZZP-a). Dakle, prije svega utvrditi je li uopće riječ o potrošaču, a onda je li riječ u potrošaču koji je prosječan odnosno je li isti razumio ugovor koji je svojevremeno potpisao. Ovo osobito iz razloga što je u ovom predmetu riječ o nenamjenskom kreditu, dakle kreditu čiju namjenu ne znamo te tužitelj nije dokazao da je isti podignut u potrošačke svrhe. Tuženik ističe i prigovor zastare potraživanja, naime kod instituta stjecanja bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, sukladno odredbi čl. 225 ZOO-a. Stoga, i obveza vraćanja dospijeva u trenutku nastupa ništetnosti, odnosno od samog sklapanja posla, a od tada počinje teći zastara. Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 11.02.2014. potraživanje iz tužbe neminovno je obuhvaćeno zastarom, budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora

o kreditu. Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti kako je sporna ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva. Navedena odredba jasno je koncipirana Ugovorom te unesena u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora. Štoviše, u samoj namjeni kredita jasno je vidljivo kako se kredit odobrava kao nenamjenski kredit i za plaćanje naknade iz točke 13.2. Dakle, tužitelj ne može tvrditi kako nije bio upoznat s predmetnom odredbom ili da mu ista nije bila jasna. Dodatno, tužitelj je mogao i iskoristio mogućnost pregovara za predmetnu naknadu obzirom da je ista bila umanjena za inovaciju. Naime, inovacija je „nagradni program“ tuženika kojim klijentima koji ugovore više proizvoda tuženika odobrava popust na naknade i kamatne stope. Obzirom da je tužitelj bio upoznat i koristio navedenu mogućnost, jasno je kako je tijekom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu došlo do pregovora, između ostalog, i oko plaćanja ulazne naknade. Slijedom navedenog, kako je u konkretnom slučaju sporna odredba Ugovora o kreditu za tužitelja bila jasna, lako uočljiva i razumljiva, sukladno odredbama članka 52. ZZP ocjena poštenosti ovih odredaba prema kriterijima iz članka 49. ZZP nije dopuštena. Čak i pod pretpostavkom da sud utvrdi da u konkretnom slučaju jedan od uvjeta iz članka 52. ZZP-a nije ispunjen, te da su osporavane odredbe podložne ocjeni (ne)poštenosti, tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik prema njemu postupao 6 protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Slijedom toga, očigledno je kako tuženik u ugovornom odnosu s tužiteljem nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, te time prouzročio neravnotežu na štetu potrošača. Da bi se određena ugovorna odredba mogla kvalificirati nepoštenom, takva odredba mora prouzročiti: nominalnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a koja neravnoteža mora biti značajna. Nadalje, sve i ako tužitelj ustraje u tvrdnji da se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo (premda ne znamo o kojoj i kakvoj odredbi), odnosno da tužitelj nije imao pravo glasa već je morao ili prihvatiti takve odredbe ili odustati od sklapanja ugovora, bitno je napomenuti da je člankom 3. stavcima 1. i 2. Direktive 93/13 propisano da će se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatrati nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom. Kada govorimo o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva govorimo o naknadi koja se jednokratno isplaćuje i to u fiksnom iznosu koji je jasno i transparentno određen. Dodatno, tuženik ističe kako je sporna naknada nedvojbeno obračunata i naplaćena sukladno objavljenim Općim uvjetima za poslovanje s građanima (dalje u tekstu: Opći uvjeti), a s kojim je Općim uvjetima tužitelj prilikom potpisa predmetnog ugovora o kreditu sigurno bio upoznat i na čiju je primjenu potpisom ugovora pristao. Također, tuženik upućuje na činjenicu da visina naknade od 1,80 % u odnosu na ukupan iznos kredita nikako ne bi mogla prouzročiti znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi

ništetnom pa bi onda posljedično izostalo i pravo tužitelja na restituciju. Protivi se provođenju financijskog vještačenja ukoliko bi sud našao osnovani tužbeni zahtjev tužitelja, tuženik ističe kako je prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao savjesno i u dobroj vjeri zbog čega tužitelj nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe. Iz navedenog jasno proizlazi da bi odredba čl. 8. Ugovora o kreditu mogla biti suprotna prisilnom propisu jedino ako bi u postupku bilo sa sigurnošću utvrđeno da iznos naknade za prijevremenu otplatu odgovara upravo iznosu kamata za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je sukladno odredbi Ugovora o kreditu trebalo vratiti odnosno da je tuženik koristio naknadu za prijevremenu otplatu kredita u svrhu namirenja (dijela) neostvarene kamate s osnove Ugovora o kreditu. U svakom slučaju, teret dokaza da je tome tako je na tužitelju, a koji to u ovom postupku nije dokazao. Podredno, čak i da odredba čl. 8. Ugovora o kreditu nije u skladu s odredbom čl. 1024. tuženik ističe da odredba o naknadi radi prijevermene otplate kredita ne bi bila ništetna jer odredba čl. 1024. ZOO-a nije prisilni propis. Dakle, iz svega naprijed navedenog proizlazi kako ne postoji nikakav pravni temelj koji bi opravdao tužiteljev zahtjev za isplatu. Slijedom svega gore navedenog, tuženik predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti te obvezati tužitelja na naknadu parničnog troška tuženiku zajedno sa zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude.

3. Očitujući se na odgovor na tužbu tužitelj po punomoćniku ističe kako u odnosu na tuženikove navode oko nepostojanja ništetnosti odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita važno je istaknuti da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo obzirom da je ta odredba bila formulirana od strane trgovca u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru te da vezano uz to tužitelj kao potrošač nije ni mogao imati utjecaja na njezin sadržaj. Dakle, u situaciji kada se o utuženoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo jer je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, već je tuženik ugovorio pravo da jednostrano svojom odlukom utvrđuje tu visinu, time je tuženik postupio suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a time je i prouzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a zbog čega se utužena ugovorna odredba ima smatrati nepoštenom. U konačnici tužitelj napominje da je Vrhovni sud RH na sjednici Građanskog odjela dana 5. studenog 2020.g. donio zaključak pod brojem Su IV-308/2020 u kojem navodi: „Ugovorna odredba iz ugovora o kreditu kojim je ugovoreno pravo banke na naknadu za prijevremenu otplatu kredita u smislu odredbe čl. 49. Zakona o zaštiti potrošača može biti utvrđena ništetnom, ako se o toj odredbi nije pregovaralo.“. Nadalje, navod tuženika da je isti pretrpio štetu prijevermenom otplatom“ predstavlja paušalan i ničim potkrijepljen navod, a što je izraženo i u presudi Vrhovnog suda RH, u presudi poslovni broj Rev-112/2018-2. Nadalje, upravo protiv te presude VSRH-a Addiko Bank d.d. i Privredna banka Zagreb d.d. su podnijeli ustavne tužbe koje je Ustavni sud odlukom poslovni broj U-III-3231/2022 odbio navodeći da banke nisu dokazale da su prijevermenom otplatom kredita pretrpjele štetu s time da se Ustavni sud posebno osvrnuo na navode Addiko Bank d.d. da je apsolutno irelevantno što je takva naknada u njihovim ugovorima o kreditu bila ugovorena u postotku. Slijedom navedenog, tužitelj ostaje kod tužbe, tužbenog zahtjeva te predlaže naslovnom sudu isti tužbeni zahtjev usvojiti u cijelosti te obvezati tuženika na naknadu parničnog troška tužitelju.

4. Kako bi utvrdio odlučne činjenice sud je proveo dokaze uvidom u: dopis tuženika od 16. travnja 2025.; Ugovor o kreditu broj: 53918802; otplatni plan; sudsku praksu; zahtjev tužitelja i odgovor na zahtjev; specifikaciju isplate kredita; pregled prometa po klijentu; Ovjereni prijevod Mišljenja Europskog gospodarskog i socijalnog odbora o dokumentu „Zelena knjiga: hipotekarni krediti u EU-u“; Ovjereni prijevod Aneksa br. 3 uz Bijelu knjigu o integraciji tržišta hipotekarnih kredita EU-a; Izračun kamate po Ugovoru o kreditu za razdoblje od 15. svibnja 2023. godine do 15. lipnja 2028.; Izjava Tanje Jelenić, voditeljice administracije tuženika; Izjava Marka Bolanče, izvršnog direktora riznice i financijskog kontrolinga; Izvod iz zapisnika Građanskog odjela VSRH poslovni broj: Su-IV-222/04 od 5. ožujka 2004.; Presuda Vrhovnog suda RH broj: Rev 2781/2011, od 16. lipnja 2015.; saslušao tužiteljicu u svojstvu stranke na ročištu od 15. travnja 2026.

5. Iz iskaza tužiteljice u svojstvu stranke slijedi da je predmetni ugovor o kreditu s prednikom tuženika sklopila 2021., na iznos 110.000,00 kuna, na rok otplate 5 godina, za osobne potrebe za adaptaciju stana u kojem živi zajedno s obitelji. Predmetni kredit je prijevremeno otplatila. Predmetni ugovor je bio unaprijed sastavljen i nije mogla pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama. Prije potpisivanja predmetnog ugovora pročitala je ugovor, međutim, nisu joj bile jasne sve ugovorne odredbe osim iznosa kredita, roka otplate i visine rate. Djelatnik banke joj nije objašnjavao ugovorne odredbe, niti ju je unaprijed upozorio da mora platiti naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita sukladno uvjetima i odlukama o naknadama tuženika, a tužiteljica o toj ugovornoj odredbi nije mogla pregovarati. Iznos izlazne naknade morala je odmah platiti u iznosu od oko 110,00 eura kada je prijevremeno otplatila kredit 2023. U banci joj nisu objasnili od čega se sastoji ta naknada, ali ju je morala platiti radi prijevremene otplate kredita. Ugovornu odredbu o naknadi za prijevremenu otplatu kredita nije u cijelosti razumjela, iako je ugovor pročitala prije potpisivanja i nije znala od čega se ona sastoji, niti koliki je iznos te naknade, niti joj je to djelatnik banke objasnio prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, odnosno, ta odredba o naknadi joj nije bila potpuno razumljiva.

6. Sud je u cijelosti povjerovao iskazu tužiteljice, budući je isti dan uvjerljivo, logično, okolnosno i nije u suprotnosti s izvedenim materijalnim dokazima.

7. Člankom 5. stavak 1. točka 15. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 41/2014.) propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti. Kako je iz iskaza tužitelja nedvojbeno utvrđeno da je tužiteljice nedvojbeno utvrđeno da je tužiteljica s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu za adaptaciju stana u kojem živi, te da nije bila vlasnik tvrtke, niti obrta, to je osporavanje tuženika da tužiteljica nije imala svojstvo potrošača, neosnovano u cijelosti.

8. Na temelju provedenih dokaza utvrđeno je da je tužiteljica s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu broj: 53918802, kojim je tuženik tužiteljici odobrio i stavio na raspolaganje nenamjenski kredit u iznosu od 110.000,00 HRK, na rok otplate od 84 mjeseca, u jednakim mjesečnim anuitetima uz kamatnu stopu od 6,50% godišnje, koja je fiksna za cijelo vrijeme otplate kredita. Predmetnim ugovorom je člankom 8. ugovoreno da Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu, konačnu ili djelomičnu

otplatu kredita uz obavijest banci o navedenoj namjeni. U slučaju prijevremene konačne ili djelomične otplate kredita, banka je ovlaštena zaračunati naknadu u visini i pod uvjetima definiranim Zakonom o potrošačkom kreditiranju i Odlukom o naknadama za usluge Addiko bank d.d., sa pripadajućim izmjenama i dopunama istog.

9. Odredbom članka 49. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 41/2014) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Stavkom 2. istog članka propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. istog članka propisano je ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocjene nepoštenima. Stavkom 4. istog članka propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10. Člankom 55. istog zakona, propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Ništetnost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništetnost iz samog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe.

11. Člankom 322. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 155/2023., dalje u tekstu: ZOO), propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralima društva ništetan, osim ako je cilj povrijeđenog prava ne upućuju na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje nešto drugo.

12. Člankom 323. stavak 1. ZOO-a, propisano je da u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana je dužna vratiti drugoj, sve ono što je primila na temelju takvog ugovora.

13. Prema odredbi Direktive Vijeća 93/13 EEZ, od 5. travnja 1993., u članku 5., u slučaju Ugovora u kojemu se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo, kao nepoštene odredbe mogu se smatrati i odredbe čiji predmet ili svrha je davanje mogućnosti prodavatelju robe ili pružatelju usluga da jednostrano izmijeni Ugovor bez valjanog razloga predviđenog Ugovorom.

14. Prigovor zastare sud smatra neosnovanim u cijelosti. Prema pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH, od 30. siječnja 2020., a koje obvezuje sve niže sudove, zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno iz slučaja iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, kao posljedice

utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Budući se ovdje radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tuženik vrati ono što je stekao temeljem ništetnih odredbi ugovora, a kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti spornih odredbi ugovora, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost.

15. Ocjenom provedenih dokaza utvrđeno je da tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu s tužiteljicom nije pojedinačno pregovarao o odredbi ugovora kojom je ugovorena naplata naknade za obradu zahtjeva kredita, već je tužiteljica bila stavljena u poziciju "uzmi ili ostavi". Tuženik nije dokazao, niti naveo tužiteljici koje je on točno imao troškove u vezi naknade za prijevremenu otplatu kredita, niti joj je objasnio strukturu troškova, a što proizlazi iz iskaza tužiteljice, kojemu je sud u cijelosti povjerovao, a tuženik je bio dužan dokazati protivno s obzirom da se radilo o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru, pa je tužiteljica mogla isti samo prihvatiti ili ne.

16. Budući je tužiteljica platila tuženiku naknadu za prijevremenu otplatu kredita temeljem članka 8. Ugovora o kreditu broj: 53918802, u iznosu od 113,75 eura, dana 28. travnja 2023., a što među strankama i nije sporno, sud smatra da je ista odredba prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužiteljice, iz čega proizlazi da je navedena odredba ništetna, sukladno odredbi članka 55. Zakona o zaštiti potrošača/14, jer predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbi članka 49. Zakona o zaštiti potrošača/14. Ovakav stav zauzeo je i Vrhovni sud RH sadržan u odlukama broj Rev-43/2022, od 14. lipnja 2022., Rev-112/2018, od 9. ožujka 2022., i odluci Ustavnog suda RH broj U-III-3231/22, od 13. srpnja 2023.

17. Slijedom navedenog, sud je usvojio tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu koji se odnosi na utvrđenje da su ništetne ugovorne odredbe sadržane u članku 8. Ugovora o kreditu broj: 53918802, sve pobliže opisano pod točkom I/izreke presude, stoga odluka kao pod I/izreke presude.

18. Kako je tuženik temeljem ništetnih odredbi ostvario korist u vidu naplate naknade za prijevremenu otplatu kredita u 113,75 eura, dana 28. travnja 2023., to je tuženik, a temeljem odredbi članka 323. ZOO-a, u obvezi tužitelju platiti iznos naknada koje je naplatio zbog ništetnih ugovornih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na iznos od 113,75 eura, tekućim od dana 28. travnja 2023., do isplate, sve pobliže opisano pod II/izreke presude, stoga odluka kao pod II/izreke presude.

19. Odluka o kamatama temelji se na odredbi članka 29. stavak 1. i 2., u svezi s člankom 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 155/2023., dalje u tekstu: ZOO).

20. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1., u svezi člankom 151. i člankom 155. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991.,

91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023., dalje u tekstu: ZPP), a koji trošak se odnosi na zastupanje tužiteljice po punomoćniku u osobi odvjetnika, sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/2012., 103/2014., 37/2022., 126/2022., 138/2023.).

21. Tužiteljici je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura, sastav obrazloženog podneska od 12. rujna 2025., u iznosu od 200,00 eura, zastupanje na ročištima od 5. ožujka 2026., i 15. travnja 2026., u iznosu od 200,00 eura za svako ročište, pristup na ročište za objavu presude u iznosu od 100,00 eura, na koje iznose je obračun PDV od 25%, u ukupnom iznosu od 225,00 eura, kao i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 53,10 eura, što čini ukupno priznat trošak u ukupnom iznosu od 1.231,20 eura, stoga odluka kao pod III/izreke presude.

Osijek, 8. svibnja 2026.

S U D A C:
LIDIJA ŠMIT

POUKA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove odluke nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi putem ovog suda nadležnom Županijskom sudu u roku od 15 dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude rok za žalbu teče od dana primitka pisanog opravka presude.

DOSTAVITI:

1. Pun. tužiteljice
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30887-bb59e**

Kontrolni broj: **06558-c8468-f6e01**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.